

ministeren har oplyst, at det allerede i indeværende Maaned har været nødvendigt at overtrække Statens Konto i Nationalbanken med et Par Millioner Kroner, og formoder, at det inden Maanedens Udgang kan blive nødvendigt at forøge Overtrækningen ikke lidt. Det er ogsaa klart, at Kravene til Staten er stærkt stigende. Man kan allerede spore det paa flere af de fremsatte Lovforslag, og andre Lovforslag vedrørende Dyrtiden er under Forberedelse. Jeg fremhævede ligeledes ved Finanslovsforslagets første Behandling, at jeg ingenlunde følte mig overbevist om, at det foreløbige Overslag, Finansministeren gjorde over Statens ekstraordinære Indtægter, som for Øjeblikket ikke med Sikkerhed kan beregnes, vilde holde Stik, og at jeg var tilbøjelig til at tro, at den højtærede Finansminister maaske saa noget for lyst paa det. Jeg var altsaa for mit Vedkommende forberedt paa, at Resultatet kunde blive mindre gunstigt, ikke alene som Følge af, at der kommer større Udgifter, end der nu kan ses, men ogsaa som Følge af, at Indtægterne kan blive mindre. Jeg skal i saa Henseende henpege paa den sidste sørgelige Maanedsopgørelse fra Statsbanerne, hvorefter den sidste Maaned jo har givet Underskud. Vel er der henpeget paa, at det er af ekstraordinære Grunde, men det er at forudse, at selv i heldigste Tilfælde vil den Indtægt, vi hidtil har haft af Statsbanerne, gaa adskillige Millioner ned i indeværende Finansaar.

Der er altsaa, uden at man behøver at male en vis Mand paa Væggen, al Grund til at se lidet lyst paa Fremtiden i finansiel Henseende, og Finansministeren har nu den Opfattelse, at der for det første kan blive Brug for disse Penge og for det andet, at der, hvis der ikke skulde blive nødvendig Brug for dem til at dække Statsudgifterne, saa dog vilde være rig Anvendelse for dem til at genskabe en passende Kassebeholdning og Reservefond og genskabe dem noget større og fyldigere, end de har været før. Endelig mener Finansministeren, hvis jeg har forstaaet ham ret, at der kan være Mulighed for, at Pengesforholdene, der nu stiller sig relativt gunstigt for Optagelsen af et saadant Laan, i Løbet af nogle Maaneder, naar Nødvendigheden muligvis melder sig, ikke vil være saa gunstige, med andre Ord, at den forhaandenværende Pengerigelighed da ikke vil være til Stede, og at det derfor til den Tid kan være forbundet med Vanskelighed, ja, maaske endogsaa være umu-

ligt at skaffe et saadant indenlandsk Laan som det, der her er Tale om — og det er jo et indenlandsk Laan, vi under den nuværende Situation er henviste til —, eller i hvert Fald at faa et saadant Laan paa saa gode Vilkaar. Det er disse forskellige Betragtninger, der gør, at Finansministeren anser det for at være om end ikke tvingende nødvendigt, saa dog det forsigtigste og rigtigste, at vi i Tide skaffer os denne Reserve.

Hensigten med Laanet er altsaa den, at hvis disse Penge ikke skulde blive nødvendige til at afholde de Udgifter, Situationen paalægger os, vil de blive anvendt til en Rekonstruktion af Kassebeholdningen og Reserven. Det, jeg lagde Hovedvægten paa under mine Udtalelser under første Behandling af Finansloven, var imidlertid, at Stiftelsen af Laan paa ingen Maade burde formindske vor Iver for i størst mulig Udstrækning at benytte de Muligheder, der er for gennem ekstraordinær Beskatning at indvinde større Indtægter for Statskassen, med andre Ord, at vi ikke skal lade den Guldflod, der nu flyder gennem mange ærede Medborgeres Lommer, og som ogsaa samler sig i ganske betydelige af Krigssituationen skabte Formuer, glide bort, uden at vi har taget en klækkelig Del deraf til Dækning af de ekstraordinære Udgifter, som Krigssituationen foranlediger. Hvis jeg mente, at det, at vi bevilger dette Statslaan, i nogen Maade vilde bevirke, at Finansministeren tog lempeligere paa dette Forhold og undlod at benytte de Muligheder, der er for gennem ekstraordinær Beskatning at forøge Statens Indtægter saa meget, som det overhovedet er forsvareligt at gøre, vilde jeg være en Modstander af Laanet, men Finansministeren har i Dag udtalt, at saaledes ser han ikke paa det; han deler den Betragtning, som jeg fremsatte ved Finanslovens første Behandling, at disse Skattemuligheder for Staten skal benyttes. Jeg skal da gentagedet, jeg i saa Henseende særlig tænkte paa, og som Finansministeren ogsaa har nævnt, nemlig dels en Forøgelse af Merindtægtsskatten og dels en ekstraordinær Beskatning ogsaa af de store Indtægter og Formuer, som ikke kan komme ind under Merindtægtsbeskatningen. Naar dette er Forudsætningerne for Statslaanets Optagelse, finder jeg ingen Grund til at modsætte sig det. Jeg finder endogsaa, at man maa billige, at Finansministeren viser den Forsigtighed allerede nu at ville gardere os mod eventuelt at skulle føje os ind under haardere Vilkaar senere hen.